

O stráni nad Světlou

Na stráni nad Světlou býval dávno hrad. Zdola jej chránila Orlice, která se dovede tak rozvodnit, že udělá celé jezero od vsi až po les. Ten hrad byl tedy dobře chráněn – ale to už je dávno a dávno.

Na hradě vládl starý zeman a ten měl zlého syna, pravého lucifera. Nic mu nebylo svaté, byl samá pitka a bitka a neobstála před ním žádná žena široko daleko. Když se mu zalíbilo jedno děvče v Lípě, s nikým se dlouho neradil, s opilými kamarády přepadl chalupu a dívku vzal na koně s sebou na hrad a tam mu musela sloužit. Chasník toho děvčete, nějaký poddaný sedlák Jiřík, šel prosit ke starému pánovi. Starý se vymluvil, že syn ho neposlouchá a když šel na mladého pána, ten ho dal dráby vyhodit a vzkázal mu, že ho pověsí, až ho potká. Nezbylo mu proto nic jiného, utekl, dal se mezi loupežníky a ztratil se v daleké zemi.

Ale na pomstu nezapomněl. Jednou přitáhlo nepřátelské vojsko do našeho kraje. Přivedl je ten nešťastný Jiřík. Ze msty prozradil nepřátelům tajnou chodbu, která prý šla až od Šachova. Útočníci tvrze dobyli, rytíře zabili, hrad rozbořili a podpálili. Toho děvčete se zmocnil bývalý loupežník Jiřík. Když však viděl, že ho nechce už mít ráda, hodil ji za živa do ohně a sám štván zlým svědomím a ďáblem, kterému se zaslíbil, skočil za ní... Dnes jsou místo tvrze pole a pod kopcem malá vesnička. Z tvrze zbývají jen nějaké sklepy a z Absolonova sklepa vede do stráně dlouhá chodba. Ale jít se tam nemůže. Je pobořena a je v ní špatný vzduch. Jen čert tam hlídá spálené kosti Jiříka a jeho nevěsty.

